

۲۰۱۸/۰۸/۱۴

سمیع الدین افغانی

که به فردا به باوریم

من و تو یک برادریم
تا کی در خواب و بستریم
دشمن محیل است و چالاک
چشم دوخته بمال و خاک
ز دست قاتلان امروز
کی در امانیم شب و روز
ببین برما چه می گذرد
ز غداران بی خرد
این جاست بنیاد من و تو
هست و برباد من و تو
غفلت تا کی، ذلت تا کی؟
شویم یکدست غربت تا کی؟
بیا اندیشه کن بنگر
چرا در جنگ و محشریم
به دور از فکر کشوریم
بس فریبکار بسی بی باک
چرا در خواب غفلتیم
این جلادان جنگ افروز
چرا بر این نیاندیشیم
در آن مرز و در آن سرحد
همه در جنگ و سنگریم
تن و اولاد من و تو
همه در خون و محشریم
محنت تا کی فرصت تا کی؟
ما در جهان در بدریم
تا کی دوری از هم دیگر

همه یک سان و برابریم	هستیم یک جان یک پیکر
همه یک جان شویم و تن	بیا اولاد این وطن
که هم صدا هم نظیریم	هم در کردار هم در گفتن
ز دل اخلاص و باهمی	دور از نفاق و دورنگی
اگر بر صلح به باوریم	تنها یک بار است زندگی
شویم دور از صیاد و دام	اگر یک جا کند ایام
ما در دنیا خوشبخت تریم	شود حاصل طلب و کام
همه برباد کند دایم	اگر دشمن شود حاکم
همه یک سان در خطریم	نکند رحم این ظالم
امروز درخون این ملت است	بیا فرصت غنیمت است
اگر هوشیار و عاقلیم	همین حالا که فرصت است
هرچوب و سنگ درین کشور	تا به کی جنگ درین کشور
گویند از جنگ متنفریم	هرخیل و رنگ درین کشور
که ما یکدست شویم و جان	شویم پیروز ما آنزمان
دشمن را سرنگون سازیم	همه یک مشقت و با ایمان
شود دنیای من و تو	که باز فردا من و تو
در آسایش به سر بریم	دین و عقبی من و تو
رسیده وخت و آن زمان	گویند هر شب دارد پایان
که به فردا به باوریم	بسازیم کشور افغان

پایان

۲۰۱۳/۰۵/۱۰

